ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ТРАВЕНЬ

1984

ПЕРЕЦЬ

№ 10

ЗАМАНЮЄ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Нерідко буває так. Призначили людину на керівну посаду, а та людина потім виявилася зовсім нездатною обіймати цей пост. «Пересунули» її на інший — і теж керівний пост. І тут вона з тріском провалювала діло, й довелося знімати її і з цієї посади. Але та людина не уявляє собі, як це вона опиниться на рядовій роботі. І оббиває вона пороги керівних інстанцій буквально місяцями й канючить, щоб їй знову дали керівний пост, ну, хай менший, але керівний.

Сучасний жебрак.

Лист начальникові Одеського обласного виробничо-технічного управління зв'язку тов. КАПАЦИНУ А. В.

Доземний уклін Вам, Альфреде Васильовичу!

Повірте моєму чесному слову, я не збирався писати вам цього листа. Я не такий уже любитель епістолярної творчості, щоб при кожній нагоді хапатися за кулькову ручку й вітати та здоровити кожного, а тим паче керівного товариша. Але цього листа змусив мене написати Вам дуже неприємний, дуже кричущий випадок, що трапився у преславній Одесі.

Що ж це за випадок такий? А от який. Хворий інвалід Вітчизняної війни тов. Вірченко, перебуваючи на лікуванні в одеському санаторії імені Чкалова, вирішив подзвонити по телефону своїм рідним у Кіровоград і втішити їх, що в санаторії він відчув себе значно краще, що, дасть бог, він зовсім поправиться на благодатному чорноморському узбережжі *завдяки чуйності і щирому піклуванню працівників* здравниці. Тут же, в санаторії, він придбав талон і пішов у свою палату, щоб по телефону замовити Кіровоград. Набрав, як годиться, 07 і почув ніжний солов'їний голосочок.

— Алло! Шістдесят четверта слухає.

— Дуже приємно,— каже тов. Вірченко.— Прошу замовити розмову з Кіровоградом, по телефону такому-то.

— А звідкіля ви дзвоните? — питає той же ніжний солов'їний голосочок.

— З палати санаторію імені Чкалова.

— По палатах ми не даємо. Ідіть у кабіну переговорного пункту.

— Та як же так,— здивувався тов. Вірченко,— коли ось у талоні на міжміські переговори чорним по білому написано, що розмова надається з будь-якого телефону. Чого ж мені, хворому та старому, ще кудись ходити?

— Ну, якщо вам важко ходити, то лягайте і лежіть собі на здоров'я...

У трубці запіпікало, а в лівому боці ветерана *закололо*.

«Невже у преславній Одесі,— подумалось мені,— серед її зв'язківців могли знайти собі пристанище такі безсердечні екземпляри, такі, вибачте на слові, хамлюги, як ота телефоністочка з ніжним солов'їним голосочком?»

Довелося послати в Одесу кореспондента, щоб перевірити — так це чи не так. Виявилося, що саме так. Заступник начальника Одеської міжміської телефонної станції Алла Андріївна Гриценко змушена була познайомити кореспондента з телефоністкою «64». Нею виявилась Марина Хомедова — ще зовсім молоде, але досить мурлувате, як кажуть в Одесі, «небесное создание».

— Як же ви могли так безпардонно, не по-людському поставитись до законної просьби хворого, опаленого війною солдата?

А з неї, як з гуски вода.

— Ха! Подумаєш! Що, я вже не маю права й пожартувати?

Їй, бачте, і невтямки, що такі жарти веселого усміху на устах не викличуть, а сердечний приступ здатні викликати завжди...

Може, Марина Хомедова (їй більше личило б прізвище Хамедова) — це чорна пляма на світлому фоні чемних і вихованих одеських телефоністок? На жаль, ні. Як встановив мій кореспондент, лише за короткий відрізок часу керівництво міжміської телефонної станції одержало кілька сот скарг на брак в роботі, на грубощі і безтактність своїх кадрів.

Але, як кажуть, далі в ліс — більше дров. І ламає їх найбільш енергійно одеський поштамт, очолюваний Миколою Івановичем Казайкіним. Ось вам короткі, *але досить сумні статистичні викладки*. У першому кварталі минулого року поштамт одержав 287 письмових скарг (усні не обліковуються). У другому — 304, в третьому — 1071. Пальму першості в поганому обслуговуванні трудящих міцно утримують дев'яте, двадцяте, двадцять шосте, п'ятдесят перше, сімдесят перше, вісімдесят четверте, соте й сто перше відділення зв'язку.

Тут нерідко зустрінеш такі чудеса в решеті, що волосся дибки на голові стає. Де ви бачили, щоб телеграфістки викидали телеграми в кошик для сміття замість того, щоб посилати їх адресатам? А телеграфістка двадцятого відділення зв'язку Ганна Гуд'єва робить це просто віртуозно. Такі коники полюбляють викидати і колежанки Гуд'євої — Главацька, Нелипавець, Бормотіна, Попова та іже з ними. Як той казав, спритність рук і ніякого шахрайства!

Проте найбільше скарг, хай буде Вам відомо, шановний Альфреде Васильовичу, на несвоєчасну доставку грошових переказів, пенсій, листів, газет і журналів. Смішно, але факт, що газету «Вечірня Одеса» чимало передплатників одержують на другий день увечері, а працівники вісімдесят четвертого відділення, біля керма якого стоїть Наталія Сергіївна Ляшенко, у вихідні та святкові дні ні преси, ні листів взагалі адресатам не доставляють.

Мій кореспондент запитав начальника поштамту *М. І. Казайкіна, чи знає він, що твориться у його* господарстві. Казайкін навіть здивувався такому наївному, на його погляд, запитанню.

— А чом не знаю! Знаю, але й вам слідує знати, що Одеса — це не Вапнярка. Одеса — це мільйонне місто, господарство його поштамту теж велике, так що «жучків» при бажанні тут можна назбирати цілий чувал.

Отакої! Якщо хамство, грубощі, низька культура обслуговування — це «жучки», то Вапнярка має всі підстави образитись. Вапнярка — це таки не Одеса. Це — по-перше, а по-друге, Одеса — це великий промисловий і культурний центр республіки, отже, *й така важлива сфера побутового обслуговування* трудящих, як зв'язок, теж має бути культурною, достойною цього великого й славного міста, міста-трудівника, міста-будівника, міста-героя. Це — по-третє!

Твердо сподіваюся, шановний Альфреде Васильовичу, що Ви теж думаєте саме так, а не інакше. Й висновки відповідні будуть зроблені. Отже, слово тепер за Вами.

Щиро, шанобливо, од усього серця!
Од вашого ПЕРЦЯ.

Друже Перче!

Скільки років служить звичайне простирадло?

Особисто над цим питанням я ніколи не задумувався. Доки восени минулого року не став пасажиром поїзда «Адлер — Львів», який належить управлінню Львівської залізниці. Тільки завечоріло, як провідниця принесла до нас у купе постіль.

Але що це, Перче, було за лахміття! Утримуюсь від його детального опису, скажу лише, що йому можна було б дати не менше ста років. І точно: на одному із простирадел, що входило у комплект, я помітив штамп: «ВЧД-1, Львовськ. Ж. Д. Апрель 1883 г.».

Тож я теперечки й міркую: чи то справді львівські залізничники комплектують свої поїзди білизною, виробленою у минулому столітті, чи то вони, прикриваючись подібними штампами, хочуть уникнути скарг пасажирів на брудне дрантя, що пропонується як спальний комплект?

А. БОЛДИРЄВ, пасажир.
м. Ростов-на-Дону.

Поцікався, чи й досі ще є у Львові керамічний завод? Питаємо ми про це ось чому. Відвантажив він нашому управлінню п'ять тисяч квадратних метрів плитки. Зазирнули ми у вагон у себе в Чернігові, а там — самі черепки. І все через погану заводську упаковку. Поки дочиргикався той вагон до нас, сто десять ящиків з плиткою розлетілися на друзки. Правда, завод відшкодував збитки — 1179 карбованці 6 копійок.

Але, Перче, якщо на Львівському керамічному всім клієнтам отак відвантажують продукцію, а потім розраховуються за неї тисячами,— то невже цей завод іще й досі не вилетів у трубу?

В. ГОНТАР,
старший юрисконсульт управління «Чернігівпостачзбут».
м. Чернігів.

Років із тридцять тому спорудив один добрий керівник у нашій Чернігівці баню. Невеличку, щоправда, лише двоє-троє могли у ній одночасно попаритися, але все-таки... Селище нині розрослося, можна сказати, помолодшало, а баня — навпаки. Помитися, по суті, сьогодні ніде, а попаритися — і поготів. Хоч упродовж останніх років, як тільки сесія у районі, нарада чи ще там якийсь форум, з трибуни щоразу лине:

— Буде, буде у селищі баня. Не баня, а банно-пральний комбінат!

Докотилися якось ці слова до нашого місцевого довгожителя діда Макара, якому на той час уже за дев'яносто перевалило.

— Раз таке діло,— мовив старий,— раз уже банно-пральний комбінат обіцяють, не скоро буде у нас, хлопці, навіть звичайненька баня.

І як у воду дивився дід. Багато вже тієї води спливло.

Нема вже діда Макара.

І бані немає.

С. МЕДВЕДЄВ.
Селище Чернігівка Запорізької області.

Ти знаєш, для чого робиться шифер? Правильно, щоб покривати ним дахи. Саме дахи, а не підлогу і, звичайна річ, не дорогу, як це роблять у нас, у Здолбунові.

Є тут, у нашому місті, Рівенський шиферний завод. Виробляє він, як то неважко здогадатися, шифер. Але поряд із доброякісним шифером гонить він, Перче, до біса браку. Цілі стоси його збираються на подвір'ї. А потім до тих стосів під'їжджає екскаватор, розбиває їх ковшем на дрібні друзки, а ті друзки вивозяться на дорогу. Ох і дорога ж, мабуть, та дорога, якщо порахувати!..

А тим часом, серед бракованого шиферу — чимало цілком придатного на продаж населенню — за зниженою, звичайно, ціною. Там ріжечок одбився, там тріщинка утворилася — не біда: залатати дірку на хліві, укрити літню кухню чи дачу згодиться. І завод би од цього мав досить відчутну вигоду, і люди були б задоволені. Але для цього, бач, треба комусь мізками поворушити, якихось зусиль докласти. А воно, видно, не хочеться... Куди легше — бах, бах ковшем, і готово!

В. ЧЕРНАЧУК,
член групи народного контролю.
Волинська область.

У дитинстві і тобі, мабуть, розповідали казочку про рукавичку: як набилося в неї звірів та звірят, і чим усе це скінчилося.

Щось подібне спостерігається і в нашому селі Стрільниках. Тут під одним дахом умудрилися розміститися пошта, госпмаг, клуб, ощадкаса і бібліотека. Воно б, може, і нічого — мати подібний торговельно-побутово-культурний комплекс, тільки дах той нікудишній, а стіни, що його підпирають, узагалі на ладан дихають. Недалечко, правда, розпочали будівництво нового приміщення, але продовжують його так, що з повним правом можна сказати: скоро казка мовиться, та не скоро діло робиться.

Жителі села Стрільники Шаргородського району Вінницької області.

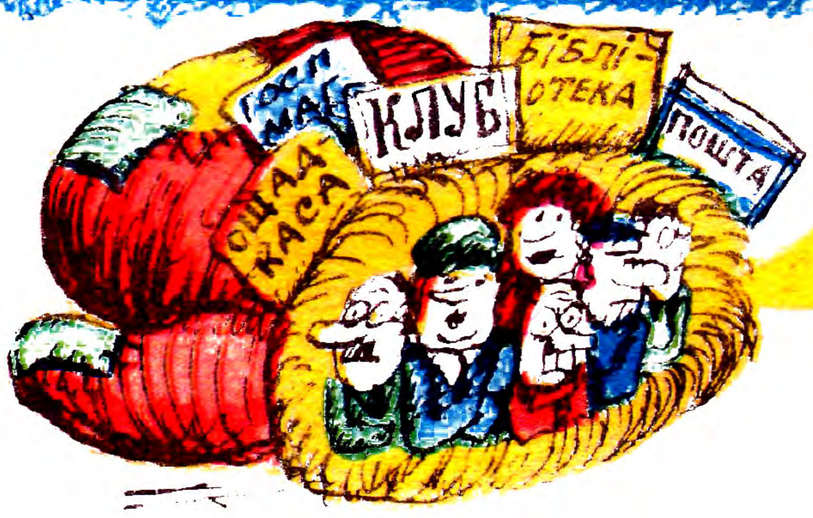

Чи не хочеш подивитися на тренування з ходьби униз та вгору, яке триває зранку й до вечора? І не простої ходьби, а — із солідним навантаженням.

Якщо хочеш, то, будь ласка, приїзди до нас, у місто Кремінну, і приходь у дитяче відділення центральної районної лікарні. Тут і побачиш нас — молодших медпрацівників, а ясніше — санітарок, котрі змушені щодня багато разів гасати поверхами з купами білизни та з продуктами.

А річ у тім, що в нашому відділенні, зданому в експлуатацію два роки тому, ще й досі не працюють ліфти, і нікому з наших керівників до цього діла чомусь немає.

Звичайно, за ці роки, бігаючи вгору та вниз із солідними вантажами, усі ми дуже фізично зміцніли, але відчуваємо, що іще міцнішими вже не станемо. То, може б, час уже й припинити ці примусові тренування?

ПРАЦІВНИКИ ЛІКАРНІ.
Ворошиловградська область.

Мал. А. БОРДУНІСА

Феноменальне ЯВИЩЕ

— От, от! На прохідній нам потрібне пильне око.

Сучасного допитливого читача важко чимось здивувати. Про все він чув, усе знає. Усьому може дати цілком наукову оцінку. Навіть таким винятковим явищам, як передача думок на відстані, здатність деяких індивідуумів рухати поглядом, скажімо, коробку з-під сірників. Але і його, мабуть, приголомшило б те, що відбувалося мало не щодня перед ворітьми 12-го київського авторемонтного заводу 3-го київського виробничого об'єднання «Авторемонт».

А відбувалися, сказати б, фантасмагоричні речі. Коли ще метрів за сто-двісті тільки-но починав пригальмовувати «ЛАЗ», чоловік у фуфайці, лише кинувши швидкий, але пронизливий, мов рентген, погляд на автобус, раптом розпливався у посмішці:

— Ну,— радісно потирав він руки,— сьогодні пивка поп'ємо!

Здавалося б, який зв'язок між автобусом, котрий прибув для капітального ремонту, і пивом? А цей, у фуфайці, якимось робом такий зв'язок відчував... І справді, заїжджав автобус на заводське подвір'я. З кабіни вистрибував енергійний водій і, добувши з багажника два мішки копченої тарані, впевнено простував оформляти документи.

Незабаром ще один автобус повільно підкочував до заводського подвір'я. А чоловік у фуфайці уже ласкаво повторював:

— Ах, ви, качечки мої, каченята!

І мрійливо потирав ніс, наче ніздрі йому лоскотали пахощі майбутньої смаженої качатини.

І знову ж таки, його передбачення справджувались: зупинивши автобус на подвір'ї, водій відчиняв багажник і тут же заходжувався витягати ящики з качками.

І що особливо цікаво: оті автобуси, котрі викликали справжній емоційний вибух у душі, здавалося б, незворушного приймальника-авторемонтника, нічим зовні не відрізнялися від тих, що довгою, часом на тиждень, чергою вишиковувались перед ворітьми заводу. Та якась надприродна інтуїція підказувала чоловікові у фуфайці, що саме в цьому сірому від дорожнього пилу «ЛАЗі», а не в іншому автобусі, мусять бути акуратно закатані в літрові банки ніжинські огірочки. І тому саме цей «ЛАЗ» удостоювався честі позачергово в'їхати на заводське подвір'я для оформлення на капітальний ремонт...

— А цей чого преться? — раптом похмурніло обличчя приймальника, коли один із «ЛАЗів» став нахабно наближатися до воріт. Та за якусь мить його рентгенівські очі, лише торкнувшись поглядом багажника, теплішали: — А-а, свіжа рибка приїхала!..

Звичайно, подібним феноменом не могли не зацікавитися відповідні фахівці. Добре пововтузившись, вони, врешті-решт, знайшли вірне тлумачення надприродній інтуїції деяких приймальників авторемзаводу. Як найчастіше і трапляється в подібних випадках, феномен пояснювався до смішного просто: ремонтники добре зналися на автобусних номерах. Тому і здогадувалися про вміст багажників.

Приміром, якщо автобус прибув на капремонт з автобази «Турист», що в місті Черкасах, то багажник був заповнений в'яленою чи копченою рибою. Якщо автобус АТП № 09012 з Димера, то, ясна річ, у багажнику билася рибка жива. Коли, скажімо, автобус прибув з Ніжинського АТП, то чим того вечора закушували майстри-ремонтники? Ну, звичайно ж, ніжинськими огірочками. А коли з Яготинського АТП? Зрозуміло — смаженою качкою.

Ну, а коли сюди прибував автобус, що належав, приміром, Київському заводу художнього скла? Відгадати неважко. Серванти деяких керівних авторемонтників тут же прикрашалися кришталевими вазами. Водій автобуса, що належав Білоцерківському виробничому об'єднанню шин, привозив... Звичайно ж, шини! Щоб «взути» приватні машини тих, від кого залежали строки і якість майбутнього капітального ремонту автобуса. Водієві «ЛАЗа» з Мелітопольського АТП перепусткою на позачерговий ремонт була... путівка на Азовське узбережжя для одного з впливових авторемонтників...

Чи треба казати, що назва подібному феномену випливла сама собою. Хабарництво! Відверте, нахабне, цинічне! Хабарництво, яке впродовж багатьох років процвітало в автобусному цеху 12-го авторемонтного. Процвітало під керівництвом самого начальника цеху Гур'єва при безпосередній участі начальника відділу постачання Васильєва, старшого інженера Дрозда, старшого контрольного майстра ВТК Зарипова, майстра Бездітка та інших. Брали безсоромно. Віддавали перевагу грошам. Проте, як ми вже знаємо, не гребували і натурою.

Воно, звичайно, дивно — державний автобус, і раптом за його ремонт вимагають хабара. Вимагають, притому, не з якихось там приватних клієнтів, а з працівників державних підприємств. Виявляється, при бажанні можна створити умови для хабарництва навіть там, де, здавалось би, для цього і умов немає. Просто кожне підприємство дуже зацікавлене, щоб його автобус було відремонтовано швидко, відремонтовано якісно. А вищезгадані ремонтники, знаючи це, робили все, аби поширювалась легенда про те, що без хабара на заводі й кроку не ступиш. Мовляв, почнуть чіплятися до супроводжувальної документації, наряду, довідки про технічний стан, гарантійного листа, комплектності. А як автобус потрапить на естакаду чи оглядову яму, як почнуть визначати стан кабіни, кузова, рам,— от де страху наберешся! Бо ж раптом візьмуть і визначать — автобус ремонту не підлягає. Що тоді робити? Назад його гнати?

А коли усе ж таки пощастить і висока комісія визначить: автобус ремонту підлягає,— його так довго ремонтуватимуть, а в результаті так погано відремонтують, що, як той сказав, не позолотиш ручку — дорожче обійдеться. Ось чому, готуючи автобус у дорогу до Києва, водій писав заяву на ім'я директора рідного підприємства з проханням і дати йому матеріальну допомогу. А директор, розуміючи ситуацію, накладав відповідну резолюцію.

Існувала ще й така форма автосервісу: автобуси, що потребували ремонту, на авторемонтний переганяли заводські водії. Серед них особливо відзначалися такі аси, як Ходаковський, Юрко, Цибулько, Шидловський, Трофимов, Варваринець, Заброда, Гончаров та інші. Відзначалися відвертістю і нахабством. І з місця не зрушать, поки не покладуть до кишені 200 карбованців...

— Ну,— скаже розчарований читач,— почали про якийсь там феномен, натякали на буцімто загадкові явища, а звелося все до звичайнісінького хабарництва. Притому низькопробного і примітивного.

У тім-то й річ, шановні читачі, що в цій історії ми таки маємо справу з феноменом, маємо справу з воістину загадковим явищем. Уявіть собі, це низькопробне і примітивне хабарництво процвітало протягом багатьох років на очах, як-то кажуть, у здивованої публіки. Про це знали і в усіх без винятку АТП республіки. І тільки у київському виробничому об'єднанні «Авторемонт», лише в республіканському виробничому об'єднанні «Укравтоpемонт», як виявилося, про це раніше і не чули. Феноменально, чи не правда? А феномен, як відомо, потребує вивчення і вимагає пояснення.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

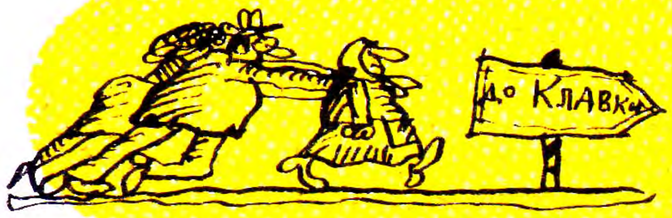

ПО-ЛЮДСЬКОМУ

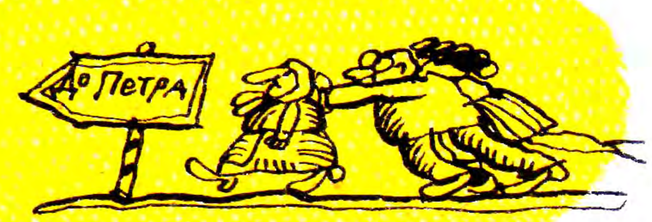

ГУМОРЕСКА

— Алло! Ал... Меблевий магазин? Здрастуйте. Мені б завідуючого. Жду, жду... Ти, Петре? Здоров, братику. Звиняй, що телефоную на роботу, строки, як кажуть, тиснуть. Учора тобі на квартиру тарабанив, тарабанив... Що? Та щоб горіти, не горить, але... знаєш, яке завтра число? Точно, перше. А місяць? Во, як в око. Отож я два місяці від дзвінка до дзвінка чесно виконував свої обов'язки. Ти знаєш, про що я гомоню? Знаю, що Клавина черга... Знаю! Але в тому й річ, що вона ламається. Черга ламається. Та й Клава теж. Вона в тебе не була вчора? І не дзвонила? А до мене заходила. Справа повернулася так, що не може вона зараз забрати. Не мо-оже-е! Ремонт у квартирі чи що. Не знаю, казала так. Що-о? Пе-етре-е... І повертається в тебе язик таке казати? Не прикидайся вівцею, бо вовк з'їсть. Доведеться тобі забирати, а Клава... Одне слово, випадає вам із Клавою чергою мінятися, зрозумів?.. Он як... У всякого Мусія своя затія. У тієї ремонт, у тебе відпустка, путівка, а мені з-під ринви та на дощ? Отже, мінятись чергою не хочеш? Ні? Що? З Клавою поговориш? Знаю я ті переговори! І Клаву знаю. Тягнутимете, як Рябка за хвіст. Я їй сам подзвоню і скажу, хай не крутить, як лисиця хвостом. Бувай!..

— Ал-ло-о! Вибачте, я на швейну фабрику потрапив? Спасибі, здрастуйте. Мені бригадира Клавдію Іванівну до телефону... Скажіть, що брат поговорити хоче. Дякую, чекаю... Альо-о, здрастуй. Упізнала, кажеш? Дуже приємно, що впізнала, а я тебе, дорога, не впізнаю. Ні, не голос маю на увазі. Голосок твій, сестричко, впізнав, а от поведінка... Коротше, моє слово таке: завтра перше число і давай звільняй мене, а тоді говоріть з Петром хоч і до другого пришестя... Ну-у... кажи... А-а... Це ти кинь! Нічого апелювати до моєї совісті, бо вона в мене чиста. Як скло! Бо я свої два місяці... Що? Ай-яй-яй, Клавочко, не сподівався! Не треба... не треба Лазаря співати. Невже твоє жіноче серденько не тенькає? Тенькає, кажеш? От і добре! Давай тоді по суті. Ти приїдеш забереш, чи мені відвезти до тебе? Ага... Оце вже по-людському! Так і повинно бути. Всі ми діти, всі однаково рідні і однакові обов'язки маємо. Прийшла твоя черга порати матір, так зроби ласку, забери, дай притулок, потурбуйся... Два місяці від і до! Як вирішили. А як же інакше! Щоб по-людському було...

Григорій ШИЯН.

с. Богуслав
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Мамо, а що таке міщанство!

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

Льоха на дієті

Задум був пречудовий. З якого боку на це діло не дивились, виходило, що гори високоякісної свинини мусять вирости практично на рівному місці. З нічого. Причому кожен центнер м'яса виходив казково дешевим.

Треба було лиш створити контору. Створили. Назвали її конторою по заготівлі позапланових кормів. Призначили директора — Д. С. Зукановича, набрали штат. Цей штат мусив збирати по всьому Харкову харчові відходи, доставляти їх на свиноферми Харківського тресту підсобних господарств, де за певний час вони перетворювались би на бекон, рулет та інші м'ясні делікатеси. Кормова база вимальовувалася така, що навіть деяким найпередовішим свиновідгодівельним комплексам умитися. Місцеві спеціалісти якимось чином зуміли підрахувати, ніби щодоби харків'яни викидають у сміттєзбірники разом із різним непотребом близько двохсот тонн харчових відходів, а може, навіть і більше. Якщо, мовляв, усе те до крихти зібрати і підвезти до корит, то не тільки нинішнє свинопоголів'я тресту підсобних господарств (22 тисячі льох) буде лисніти, наче смальцем вимащене, а то й можна буде його, це поголів'я, подвоїти.

Така, повторюємо, вимальовувалася перспектива, коли іще тільки приступали до втілення в життя ідеї про виробництво м'яса казково низької собівартості.

Давайте тепер заглянемо у сьогоднішній день, коли, так би мовити, загальна перспектива дещо конкретизувалася.

Керівництво контори по заготівлі позапланових кормів в особі директора Д. С. Зукановича почуває себе на коні.

— Ми вишкрібаємо із смітників усе їстівне до останньої калорії й успішно виконуємо план,— гордо інформує він.— Протягом року льохи одержують десь 58 тисяч тонн харчових відходів.

— Хіба ж то харчові відходи! — обурюється керівництво тресту підсобних господарств в особі директора Й. Н. Ройтмана.— Та від них і свиня рило верне. Там же маса чистісінького сміття. А потім проста арифметика підказує, що й 58 тисяч тонн відходів, будь вони навіть не умовними, для нинішнього поголів'я все одно, що ложка манної каші для дорослої людини.

Така склалася нині ситуація. Думали, що м'ясо саме наростатиме, а вийшло на те, що, аби свині зовсім не охляли, їх підгодовують відбірними концентратами. Хороша, у принципі, ідея повисла між небом і землею, а навколо неї і деяких практичних моментів її втілення точаться суперечки. Ті спеціалісти, котрі пророкували свиням сите життя, звинувачують у всьому міськжитлоуправління: це воно, мовляв, визначає підлеглій конторі такий план, що свині сидять на дієті, а контора по заготівлі позапланових кормів хизується своїми показниками; адже Жовтневий, Червонозаводський, Київський та Дзержинський райони Харкова майже повністю обділені її увагою.

— А ми з нашою технікою більше й не потягнемо,— захищається директор контори Д. С. Зуканович.— Із сімдесяти автомашин, що їх маємо, лише п'ятдесят п'ять на ходу, та й із цих п'ятдесяти п'яти тридцять давно на металобрухт просяться. А облкомунгосп, який ніби мусить про нас матеріально-постачально дбати, ставиться до контори як до нахлібника.

На щастя, свині не чують цієї суперечки. Бо, знаючи, що і в майбутньому нічого хорошого їм не світить, відмовилися б вони, мабуть, і від концентратів. Щоб не мучитися. І щоб ніхто не дорікав їм, наче вони самі себе комусь підклали.

В. СУБОТА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Це з ним кожного разу таке коїться, як почує про наступну ревізію.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про деяких людей кажуть, що, мовляв, цей за словом до кишені не лізе. Бригадир комплексної бригади № 3 колгоспу імені Свердлова (Сумщина) Гапич В. І. також до кишені за словом не ліз. Він тут же ошелешував співбесідника таким словом, що той довго не міг отямитися. І що не слово — то або лайка, або грубощі, або образа. Доярки вже не раз скаржились на нього правлінню колгоспу, проте безрезультатно. Тоді вони написали листа до редакції. А Перець попросив Роменський міськком Компартії України зацікавитись цим фактом.

Як повідомив секретар міськкому партії А. Климов, факти грубого ставлення до підлеглих при перевірці підтвердились, за що Гапича В. І. з посади бригадира звільнено.

●

Завідуюча магазином Лиманського радгоспробкоопу (Харківщина) Н. А. Прихотько практикувала індивідуальний підхід до покупців, ділячи їх на своїх і чужих. Для своїх і під прилавком могла дещо приховати, і пару склянок тримала, щоб ті могли з комфортом, не виходячи з продмагу, пляшечку «роздавити», а чужих обважувала і обраховувала. На це й поскаржилися покупці Перцеві.

Як повідомили редакції з Готвальдівського районного комітету народного контролю, перевірка показала, що Прихотько справді порушувала правила радянської торгівлі. Постановою радгоспробкоопу її звільнено з посади.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

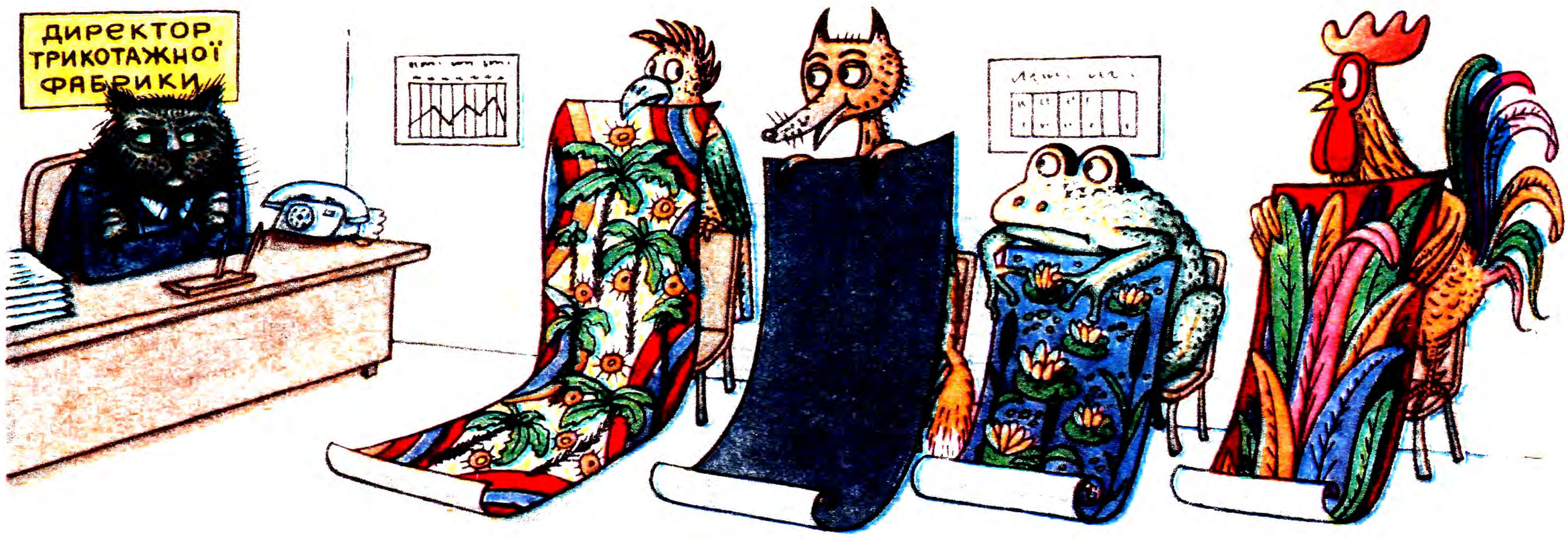

Лисиця: — А я пропоную фарбувати всю продукцію у мишачий колір.

ЯК ПОСВАРИВСЯ ТРЕСТ «КРЕМЕНЧУКРУДБУД» З АНАТОЛІЄМ МАТВІЙОВИЧЕМ

Попереду стіною стояли майже непролазні хащі копій з наказів, витягів із рішень народних судів, приписів прокурорів і відповідей з редакцій газет, офіційних запитів і пояснювальних записок... У них губилися сліди тих, кого службова доля пригнала сюди раніше. Ондечки пролягла широка просіка, яку прорубав у 1979 році спецкор «Социалистической индустрии» В. Казаков... Неподалік трохи натоптано представниками Мінважбуду УРСР. Якщо добре придивитися, можна помітити прикмети легкого набігу, зробленого прокурором міста. А там, з самого краю, мабуть, не наважуючись заглибитися далі, потопталася комісія Полтавської облпрофради...

Десь приблизно посередині згаданого паперового масиву майже сім років сидить такий собі мешканець міста Комсомольська А. М. Кириченко і методично продукує скарги. Його не обділили своєю увагою перевіряючі. Поодинці і групами вони з'являлися в тресті «Кременчукрудбуд», до якого Кириченко має претензії.

Але поступово потік перевіряючих почав спадати. Нині поодинокого подорожнього з течкою під пахвою в Комсомольську зустрічає готова «громадська думка»: «А-а, ви у справі Кириченка? Там щось було у нього з трестом. Неясно, хто прав, хто винуват... Але стільки років скаржитися — це ненормально! На нього вже ніхто не реагує...»

Звичайно, хочеться бути, як усі, але все-таки — що там було у Кириченка з трестом «Кременчукрудбуд»?

Почнемо з того, що Кириченко, перебуваючи на посаді начальника відділу в управлінні виробничо-технологічної комплектації, виявив себе надто незручним для адміністрації працівником. Він важко «йшов» на списання матеріальних цінностей, не знаючи, куди вони поділися насправді. Оце й послужило суттєвим мотивом для його звільнення — спочатку «за скороченням штатів», а потім — «у зв'язку з невідповідністю посаді».

Обидва безпідставні накази, за протестами прокурорів, керівництво тресту змушене було відмінити. Але зброї не склало...

Згідно з трудовим законодавством, адміністрація повинна відновити незаконно звільненого працівника на тій же або рівноцінній посаді. Підкреслюю — рівноцінній.

Проте тодішній керуючий трестом В. О. Нижниченко при особистій зустрічі приязно запропонував А. М. Кириченку «поки що» попрацювати старшим інженером групи проекту виробництва робіт. Бо рівноцінна посада — зокрема, керівника проектно-кошторисної групи,— мовляв, ще не проведена в штатному розкладі. Анатолій Матвійович згодився. Тимчасово.

На цьому етапі трудової діяльності Анатолія Матвійовича, висловлюючись просто, «взули». Можливо, є респектабельніші означення подібних дій, але справа в тому, що на той час проектно-кошторисна група насправді вже була створена, і посада її керівника залишалася вільною...

З А. М. Кириченком знову вчинили незаконно (власне, і непорядно). Та про це він довідався майже через чотири роки. А довідавшись, категорично відмовився «заміщати» посаду старшого інженера, як це йому запропонували, і став скаржитись.

Так виникла відома в полтавських обласних інстанціях «справа Кириченка». Характерно, що з часом, не

будучи вирішеною трестом по суті, вона обростала молодими галузками, за якими почали губитися причини трудової суперечки.

Звичайно, А. М. Кириченко ображений. Дивно було б чекати іншої реакції від людини, якій обіцяли одне, за спиною зробили друге, а тепер намагаються добитися третього — скомпрометувати всю його трудову діяльність.

Звичайно ж, він затявся. На компроміс — поновлення на посаді старшого інженера — не йде, юридично грамотно скаржиться з приводу неграмотних записів у трудовій книжці. І взагалі здаватися не збирається, хоча за час тяжби досяг пенсійного віку.

І облпрофрада, до якої він в основному апелював, здригнулася. Відступила перед несхитністю тресту. Було вирішено припинити реагувати на скарги А. М. Кириченка. Хоча саме трест не виконав її вимог навіть у тих скромних розмірах, які були пред'явлені йому у зв'язку з неправильним веденням трудової книжки скаржника.

Але чому ж так не хочуть А. М. Кириченка у тресті? Справа все в тому ж: у «незручності» характеру. Звиклий до чіткого регламенту в роботі, він міг поставити під сумнів котресь розпорядження керівництва, незмінно вимогливо ставився до підлеглих. Усе це погано гармоніювало з «вільним стилем», який панує у тресті донині. З вічною штурмівщиною, приблизним процентуванням, ризиковано-розмашистим списуванням матеріальних цінностей і «гуманним» преміюванням...

У цьому ж стилі розбирається з претензіями А. М. Кириченка і начальник відділу кадрів тресту М. П. Іващенко.

— Скажіть, чому в моїй трудовій книжці написано: «Заміщений у посаді...» Хіба є такий вираз? Закон передбачає тільки такі формулювання, як «прийнятий», «переведений», «звільнений»...

— А ви краще скажіть, чому від вас пішла жінка?!

Приблизно в такому «ключі» витримана вся полеміка тресту з А. М. Кириченком. А літа ідуть... Разом з ними спливають невикористаними знання і досвід Анатолія Матвійовича — висококваліфікованого інженера-будівельника.

Але, зрозуміло, не він у цьому винен. А ті, хто по-бюрократичному поставилися до його справи, в тому числі і комісія облпрофради, яка розглянула скаргу без участі скаржника; хто проігнорував критичний виступ центральної преси, хто займав позицію байдужого спостерігача, коли службові обов'язки вимагали застосувати закон.

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

Байки в прозі

ПЕРЕПОЛОХ

До гусячої зграї прибилося якесь пташеня.

— Яке воно неоковирне! — мовила Гуска.— Виженемо його геть!

— Незручно перед сусідами, — спробував заперечити Гусак.— Дитина ж... може, спробуємо його навчити літати?

— Тут і своїм ради не дасш, — замахала крильми господиня.— Дівай його, де хочеш.

Пригладив Гусак приблудне пташеня, причепурив і привів його до Селезня.

Той подивився на пташеня і аж закашлявся од сміху:

— Оцю купу пір'я навчити літати та плавати?..

— Так воно ж таке сіре, як і ви,— намагався умовити його Гусак.

— Ках-ках-ках,— ще більше зайшовся реготом Селезень.— А ви подивіться на його хвіст... Даруйте, але брати халепу на свою голову, та ще й добровільно, навіть не кожен дурень схоче.

Пішов Гусак до Ворона.

— Ану повернись,— звернувся той до пташеняти.— А тепер розправ крила і витягни назад праву лапу... Годиться. Пострибай тепер ось так... Відмінно. Спробуй дістати дзьобом до хвоста... Так. А тепер скажи: «Кар-р-р-р».

Бідолашне пташеня аж синіло від натуги, проте каркнути так і не зуміло.

— Ні, народжений повзати літати не може,— сказав Ворон.— Покажіть його Страусові, може, він хоч бігати та стрибати оцього горопаху навчить.

Страус у пташиному царстві мав репутацію неабиякого педагога. Не минуло й місяця, а пташеня вже могло стояти на одній лапі.

— Щось йому заважає бігати,— поділився своїми сумнівами Страус, відвідавши Гусака. І раптом його осяяло: — Крила! Ну, звичайно, крила. Треба негайно їх підрізати...

Та коли він повернувся додому, пташеняти там не було. Тільки страусенята, попіднімавши догори голови, про щось белькотіли. Старий і собі задер голову до неба.

...У блакитній височині, між білих хмаринок, широко розпростерши крила, кружляв орел. А поруч з ним, майже крило в крило, літав ще один...

— Дивіться, дивіться! — закричала Гуска.— То ж наше гусеня! Яка пластичність лету! А розмах крила!

— А хто його вчив літати? — прохаркав з купи гною Ворон.— Адже воно й на птаха не було схоже.

— І все ж, без моєї поради нічого б у вас не вийшло,— додав Селезень.

— Годі вам надриватися,— перекричав усіх Страус.— Ви краще скажіть, з чийого гнізда воно злетіло так високо?!

Зчинився переполох. Усяк доводив свою заслугу. Тільки орли того вже не чули. Вони набирали висоту.

Оксен ВЕДМЕДЕНКО.

БІЛКА ТА ЛИСИЦЯ

Голодна Лисиця уздріла у верховітті Білку.

«Пожива хоч і невелика, зате смачна» — метикувала рудохвоста.

— Спускайся нижче,— мовила вона до Білки,— та поговоримо гарненько. Як-не-як, ми ж родичі з тобою.

— Родичі?! — здивувалась Білка. — А я й не знала.

— Порівняй колір твоєї й моєї шубки, і в тебе не виникне ніяких сумнівів,— переконувала Лисиця.

— Тоді швидше вилазь на дерево — гостем я завше рада, бо он Вовчисько сунеться.

— Ой, спішу, сестрице! Іншим разом.

Василь СОПРОНЮК.

ЛЕКЦІЯ

Зібралися якось гриби розумного Боровика послухати. Усю ніч читав він їм лекцію, повчаючи, як уберегтися від грибників. До ранку у грибів від його балаканини голови порозпухали.

Так і потрапили вони до кошика.

Володимир ЧОВНОВИЙ.

Народні усмішки

РОЗПОДІЛ РОЛЕЙ

Два мисливці побачили свіжі сліди лева.

— Йди подивись, куди він пішов,— сказав один.

— А ти?

— А я піду в протилежний бік, подивлюся, звідки він вийшов.

●

САМІЙ ТРЕБА

— Дорога сусідко, позичте мені кочергу!

— Не можу, мій теж іще не повернувся.

Повідомив О. ВИШНЕВСЬКИЙ.

с. Правдино
Білозерського району
Херсонської області.

●

БЕЗСОВІСНИЙ

Сидять двоє п'яниць за столом та ведуть бесіду. От один і каже:

— Знаєш, що заявила мені дружина, коли я вчора прийшов додому напідпитку? Ніби я загубив совість.

— Е-е... так тобі ще повезло,— озвався другий.— Бо моя сказала, що її у мене зовсім не було.

Повідомив О. КАБАНЦОВ.

м. Краснокутськ
Харківської області.

●

ТАЄМНИЦЯ

— Як ти думаєш, Василеві можна довірити таємницю?

— Звичайно. Рік тому йому підвищили зарплату, а жінка й до сьогодні нічого не знає.

Повідомив Л. МАЦЮРА.

м. Запоріжжя.

●

ВДАЛЕ ПОЛЮВАННЯ

Мисливець, підстреливши на полюванні качку, з гордістю каже товаришам:

— Оце вже друга!

— А де ж перша?! — цікавляться ті.

— Ту я ще перед війною вбив.

Повідомила Г. ДУБЕНКО.

с. Оленівка,
Жовтневий р-н,
Миколаївська область.

●

ЯК ДО РІДНОЇ ЖІНКИ

— Як ви ставитесь до своєї машини? — запитав водія завідуючий гаражем.

— Як до рідної жінки! — весело озвався той.

— Що ж, це схвально. Виходить, вас із нею і розлучати не можна. А ми тут уже думали вам нову машину дати...

Повідомила Л. КРОХМАЛЬНА.

м. Львів.

●

УСЕ ЗРОЗУМІЛО

Лікар не може встановити діагноз і обережно питає хворого:

— Скажіть, будь ласка, а раніше це з вами траплялося?

— Траплялося. І минулого року, і позаминулого...

— Усе зрозуміло. Значить, знову схопило.

Повідомив В. СКРЯБІН.

м. Одеса.

КОСМІЧНА ПОДОРОЖ
Пригода третя

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

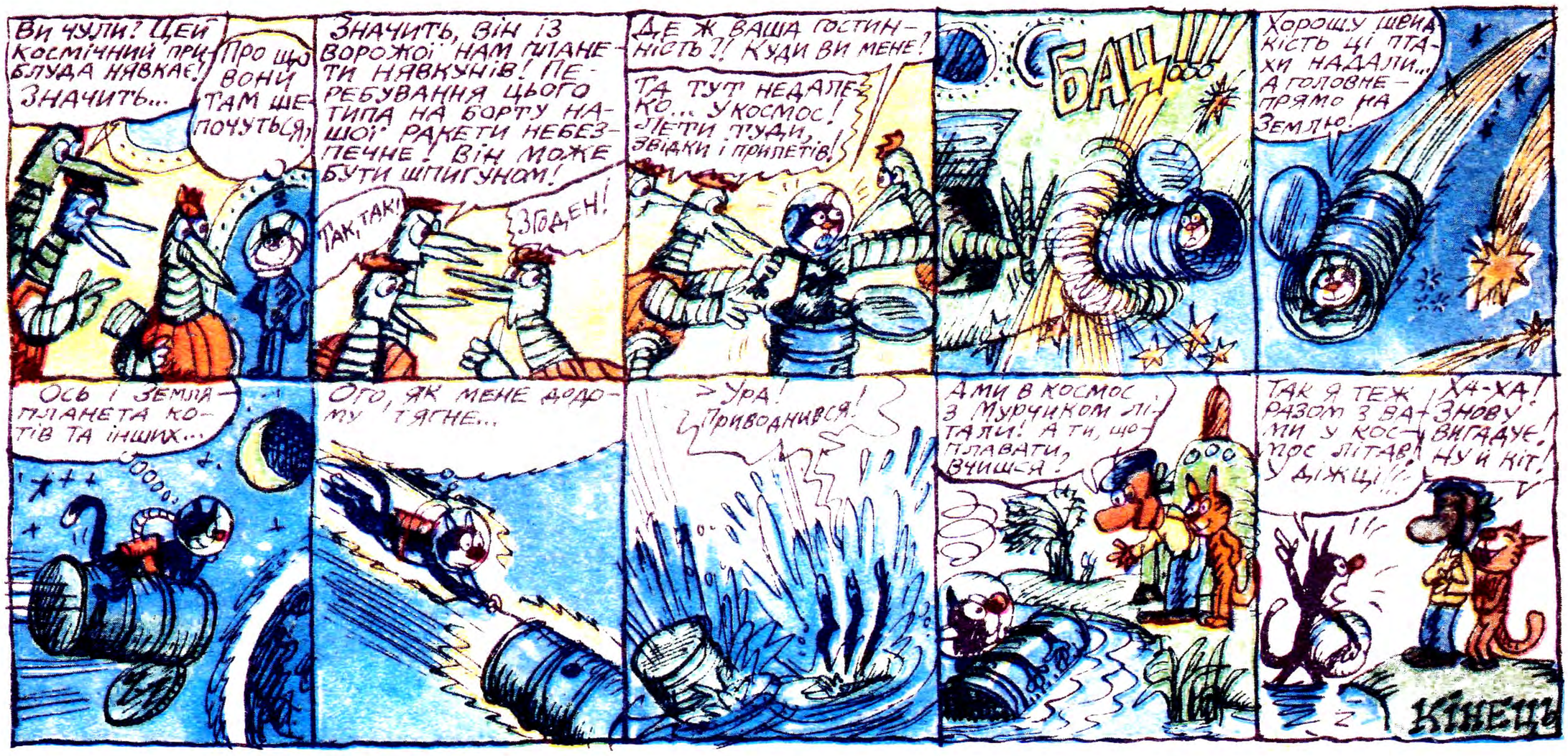

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДУРИСВІТ І ЧАБАН

(Боснійська народна казка)

Жив колись на світі один Дурисвіт, що тинявся з одного краю в інший, зводив на всіх наклепи, ошукував людей. Він шив у дурні будь-кого, хто траплявся йому на шляху, й довгий час усе сходило йому з рук. Врешті він приблукав до невеличкого села поблизу Янова. Аж тамтешні мешканці кажуть йому:

— Тобі не вдасться обвести круг пальця жодного янівця.

— То для мене пусте! — засміявся Дурисвіт і поквапився до Янова.

Неподалік міського муру під високим крислатим дубом він помітив чабана, що дрімав у затінку, й поцікавився:

— Чи доволі тут холодку, юначе?

— Є доста! — почулось у відповідь. — Де ж тоді б йому бути, як не під оцим могутнім деревом.

Дурисвіт глипнув на красеня-дуба й зневажливо скривився:

— Е, чабане, та він карлик супроти моєї капусти. Я маю таку капустину, що в її холодку сховається ціла отара овець.

— Може й так,— незворушно кинув чабан.

Дурисвітові стало прикро, що пастух байдуже поставився до його вигадки. Трохи помовчавши, він не витримав:

— Цікаво, що нового в Янові?

— Ех,— сумно зітхнув чабан,— біда нині в місті.

— Що ж там у вас скоїлося?

— Цілий Янів шукає й визбирує по всіх усюдах залізяччя, а ковалі все кують, кують, та ніяк не викують...

— А що ж вони таке кують? — аж підстрибнув од цікавості Дурисвіт.

— Казана.., щоб зварити твою капусту,— всміхнувся чабан і, перевернувшись на другий бік, захріп.

Дурисвіт закліпав очима.

— Тьху! — сказав він нарешті сам до себе. — Якщо вже звичайний пастух ошукав мене, ніби дитину, то що ж тоді чекати в самому Янові!

І, обминувши місто, Дурисвіт засмучено побрів геть.

Із сербохорватської переклав Анатолій ГУЦЬ.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ПОГАНИЙ ПІЛОТ

Мій зошит в лінійку
Аж страшно розкрить:
З граматики двійка
У ньому стоїть.

Хвостата, як видра.
Мов жаба, гидка...
Той аркуш я вирвав,
Зробив літака.

Ніхто не помітив —
Порожній був клас.
Самий лише вітер
Почув мій наказ:

— Не гаючи часу,
В далекі світи,
Подалі від класу,
Від мене — лети!

Та слухать не хоче
Команду літак.
В шкільному садочку
Сідає на мак.

Спіймала Надійка
Літак мій. І от...
Всі бачать, що двійка —
Поганий пілот.

Емілія САТАЛКІНА.

ШАРАДА

Коло хати він росте,
Гарно пахне, як цвіте.
Навпаки ж як прочитати —
Можна з ним гриби збирати.

(Бузок — козуб)

Іван ГАВРИШ.

Українські прислів'я та приказки

Видавництво художньої літератури «Дніпро» порадувало любителів народної творчості збірником «Українські прислів'я та приказки». Збірник вийшов стотисячним тиражем, але немає і найменшого сумніву, що він довго не залежиться на полицях книжкових магазинів уже тільки тому, що до нього ввійшли найкращі перлини народної мудрості.

Упорядкували збірник С. Мишанич та М. Падяк. Вступна стаття М. Падяка. Прекрасно оформив збірник наш перчанин, заслужений художник України Анатолій Василенко.

Подаємо разок прислів'їв та приказок, що ввійшли до цього збірника. Може десь, колись, шановні читачі, вони вам згодяться.

● *Коли п'яниця в шинку скаче, то жінка дома плаче.*

● *На жлукто спотикнулась, на корито впала, вийшла за п'яницю — навіки пропала.*

● *П'яний храбриться, а як проспиться, то й свині боїться.*

● *Соха — не плуг, тачка — не машина, п'яниця — не чоловік.*

● *Напився до порядку: два ведуть, а третій несе шапку.*

● *Вино й горілку полюбив — честь загубив.*

● *Чоловік п'є — дах горить, жінка запила — уся хата горить.*

● *Хочеш із здоров'ям дружити, перестань горілку пити.*

● *Річка починається із струмка, а п'яниця — із чарки.*

● *Де хміль у голові, там розум мовчить.*

● *Заробив, як Хома на качалках: одну продав, а дев'ять на плечах баби побили.*

● *Як робити, то руки не доходять, а як гроші ділити, то ось і ми.*

● *На словах, як на гуслях, а як до діла, то наче побитий бубон.*

● *Лінивому все ніколи: вранці росяно, в обід жарко, а ввечері кусаються комарі.*

● *Злодій краде не там, де багато сидить, а там, де погано лежить.*

● *Не лише той злодій, що краде, а й той, що драбину держить.*

● *Хто краде яйця, буде красти й кури.*

● *Не мій город, не моя ліса, не буду запирати.*

● *Дмись не дмись, волом не будеш.*

● *Ти б, метелику, не дуже пишався: сам учора гусінню був.*

● *Свиня в наритниках ще не кінь.*

● *Хоч би сова попід небом літала, та соколом не буде.*

● *Риба в воді, а він до неї петрушку кришить.*

● *Шия з намистом, а голова з свистом.*

● *Ти йому про діло, а він тобі про козу білу.*

● *Хоч того самого, аби в другу миску.*

● *Пусти його до сіней, то він і до хати схоче.*

● *Командує, як свиня мішком.*

● *Захотів від бика молока, а від жука меду.*

● *Зайде на хвилину, а обмовить на милю.*

● *Бережись облесливого, як потайного собаки.*

● *У нього стільки правди, як у кози хвоста.*

● *Почув на ніготь, а приклав на лікоть...*

● *Хто обкидає болотом других, у того руки брудні.*

● *Не знає сова, яка сама, зате інших бачить.*

● *Добрий був би чоловік, та собаками підшитий.*

● *І тисячі разів повторювана брехня ніколи правдою не стане.*

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Мамо, ви зовсім перестали стежити за своєю фігурою.

В морі плавала акула...

В морі плавала акула,
що б не стріла — проковтнула,
чи рибець, а чи тунець —
всім кінець!

Ціле море переоре,
де крутнеться — рибам горе:
не щадить ані малих,
ні старих.

Якось люта ця акула
в морі дивний шум почула,
бачить — начебто пливе
щось живе.

Дума хижа: «Ну й рибина!
Пре, що аж за нею піна,
та помітить лиш мене —
дремене!

Бо мене усі бояться...
Тільки їй втекти не вдасться:
розпорю я їй живіт —
та і квит!»

А вона пливе-хлюпоче
і ховатися не хоче,
прямо йде і не зверта
риба та.

Розізлилася акула —
в бік її як довбонула!..
Тут зубатій і кінець,
хай їй грець.

Бо ж не встигла роздивитись,
чим збиралась поживитись:
налетіла на судно —
і на дно!

Хижаки-капіталісти,
що весь світ би ладні з'їсти,
готували нам війну
не одну.

Прирікали нас до згуби —
і об нас ламали зуби,
та не каються вони,
ті пани.

Каламутять люто воду,
роблять нам усе на шкоду,—
тільки нас та метушня
не спиня.

Не зламати нас, не вбити,
з курсу вірного не збити,
хто ж на край наш нападе —
пропаде,

як ота дурна акула,
що безславно потонула,
бо великий мала рот.
От!

Вас. ШУКАЙЛО.

Коли йдеться про воєнні витрати, сенат США демонструє свою щедрість. Комісія у справах збройних сил палати представників проголосувала за виділення Пентагонові на 1985 фінансовий рік 276,5 мільярда доларів. На 6 процентів більше, ніж у цьому році. Тому в іншому підвідділі конгресу — сенаті — проголосували за схвалення законопроекту про підвищення податків із населення на 48 мільярдів доларів протягом найближчих трьох років.

Мал. М. ЛИТВИНА

Протаранив.

І СМІХ, І ГРІХ

І ТУТ ПЛАТИ!

Гансові Ганзелайту, пенсіонерові із західнонімецького містечка Фронтенгаузен, не пощастило: після операції на нозі він залишився без гомілки. А невдовзі, після виходу з лікарні, пенсіонер-інвалід одержав рахунок на 225 марок. Управління місцевим кладовищем повідомляло, що цю суму він має сплатити за «поховання ампутованої ноги».

Лікарняна страхова каса, куди звернувся ошелешений Ганзелайт, відмовила йому в допомозі, розтлумачивши при тому, що «допомоги на похорони частин тіла не виплачує».

У НЕЗВИЧАЙНІЙ РОЛІ

Театральний директор Майк Маллінз із м. Сіднея добровільно погодився виступити у незвичайній ролі: двадцять один день, як повідомляє західнонімецька газета «Тагесшпігель», він слугував за експонат місцевого зоопарку. Щоправда, бетонну клітку, в якій він експонувався, підрихтували під добре обставлену кімнату.

Представника роду людського було виставлено на огляд відвідувачів зоопарку як «найнебезпечнішу тварину в світі» за «здатність знищити своє життєве середовище».

ДЕ КРАЩЕ?

Іще в 1935 році американка Іза Мае Ланг за вбивство була засуджена на тривале ув'язнення. Нарешті у 1960 році вона вийшла з тюрми. Але через кілька років із власної доброї волі погрішила проти закону, щоб знову повернутися в тюремну камеру. Вчинок цей 93-річна жінка, як писалося в західнонімецькій газеті «Зюддойче цайтунг», пояснила тим, що вона хотіла вирватися із пекла повсякденного життя.

ТЕЖ «НЕОБМЕЖЕНІ МОЖЛИВОСТІ»

Оголосивши, що йому потрібні 300 вантажників, поштове управління Чікаго наробило тим самим чималого рейваху: на пунктах, де за тією об'явою проводився набір на роботу, почалося стовпотворіння — туди прибуло 50 тисяч чоловік.

Врешті, для «країни необмежених можливостей» це не така-то вже й дивина. Там і не таке буває. От тільки роботу не кожен дістати може, про що й цей факт іще раз красномовно засвідчив.

Подарунок з прикрістю

Ні, ні, йдеться не про дарунки данайців. Отих, пригадуєте, данайців, котрі своїм підступним подарунком завдали великих прикрощів мужнім захисникам стародавнього міста Трої. У даному разі мова йде про інше. Про подарунки, які дають цілком щиро, бажаючи принести справжню радість тим, кому дарують. Але...

Принесли якось одному чоловікові на день народження туфлі. Однак перед тим не спромоглися уточнити, який номер взуття в іменинника. А туфлі виявилися на цілий номер меншими. Обдарований опинився в скрутному становищі. Узути туфлі не можна — тісні, у комісійному магазині не приймають, у них такими туфлями-близнятами всі полиці завалено. І от уже замість радості — чоловікові клопіт.

Та одна пара зайвого взуття в квартирі — ще не така біда, з приводу якої слід здіймати шум. Трапляється гірше.

На околиці Луцька звели новий автовокзал. Гарний, модерний. Як кажуть, за останнім словом автовокзальної техніки. Урочисто зустріли перших пасажирів. У одного з них взяли інтерв'ю. Зачарований новобудовою гість сказав: новий автовокзал — гідний подарунок до 900-річчя міста. Справді, подарунок.

Не знаю, як добиралися ті перші гості з автовокзалу до міста. Можливо, їх доставили заквітчаними «Волгами» в супроводі урочистого ескорту. Але я був не першим, а десь уже п'ятдесят- чи стотисячним приїжджим на новий автовокзал. Через те мене не стрічали квітами. Це, звісно, можна пережити. Гірше, що я не знав, як вибратися з автовокзалу до центру міста. Підказали: он там зупинка міського автобуса. Простояв на ній близько години. За цей час надійшов один автобус, водій якого, зичливо усміхаючись, повідомив, що він їде в парк. Якась жінка порадила: треба йти пішки до залізничного вокзалу — онде він видніється, а там уже багато різного транспорту. Люди потяглися туди, і я з ними. Ішли довгенько. Та раптом перепона — залізничне полотно з поїздами. Народ почав переповзати попід вагонами. Ризикнув і я. На щастя, жодний поїзд не рушив. Усе скінчилося благополучно. Але як я згодом довідався, не всі масові переповзання попід вагонами завершуються отак добре.

Тоді, власне, й виникла думка: чи справді новий автовокзал такий уже чудовий подарунок? У цьому сумніві мене ще більше утвердив матеріал, опублікований в обласній газеті «Радянська Волинь» уже за місяць після урочистого відкриття вокзалу. Газета тоді наводила багато листів читачів, котрі стверджували, що переповзання під вагонами — це найпопулярніший шлях від автовокзалу до міста й навпаки.

І нині становище по суті не змінилося.

Як і з тими невдало подарованими туфлями, тут також варто було заздалегідь продумати, передбачити, як саме люди добиратимуться до вокзалу й звідти.

— Власне, передбачали,— пояснював мені заступник начальника обласного об'єднання автотранспорту М. К. Велісевич.— Малося на увазі збудувати підземний перехід від автовокзалу до залізничного. Але згодом автовокзал поставили далі, ніж спочатку прив'язували проектом. І коли підрахували, то вийшло, що перехід обійдеться дорожче, ніж вокзал. Довелося від переходу відмовитися. Кинулися до залізничників: будуйте перехідний міст через колії. А ті кажуть, що в їхніх планах на найближчі роки це не передбачено.

Звичайно, керівники міста мають певні плани щодо виправлення становища. Хочеться вірити, що їх буде втілено в життя. Але в майбутньому. І хтозна, наскільки близькому. А поки що подарунок приніс прикрощі.

Довгоочікуваний подарунок піднесли свого часу й львів'янам — з-під м. Стрия до Львова протягнули майже стокілометровий водовід, який мав ліквідувати дефіцит води у великому місті. Жителі не знали, як дякувати за подарунок. Та невдовзі вони почали скаржитися в різні інстанції: через часті аварії раз по раз виникали перебої у водопостачанні. Як виявилося, при будівництві водної артерії, за рекомендацією Держбуду УРСР, заклали, замість традиційних металевих, бетонні труби, котрі випускає гніванський завод. Але гніванські труби виявилися нездалими. Тобто, на щось інше вони, можливо, й здатні, а от великого тиску у довгому водоводі не витримують. І вода, замість текти в місто, іде крізь бетон у землю. Тепер у терміновому порядку доводиться заміняти ті труби металевими. Економії металу, як бачимо, не вийшло. Вийшла марна затрата праці й коштів. І замість подарунка — нервові стреси, викликані раптовим зникненням води. І відповідно — скарги. А якби перед тим, як рекомендувати бетонні труби, та випробувати б їх... Скільки б це зберегло державних коштів і людських нервів!

Або згадаймо такі непоодинокі явища. У місті пускають нову тролейбусну лінію до нового мікрорайону. А невдовзі жителі починають нарікати на подарунок. Бо скористатися тролейбусом у години «пік» практично неможливо. Скаржникам пояснюють: «Так, тролейбусів, справді, бракує, але ж однаково це краще, ніж нічого». А вони заперечують: «Ні, краще вже нічого. Бо раніше ми на тролейбус не розраховували і якось пристосовувалися, а тепер розраховуємо на нього — і запізнюємося на роботу... або ж витискуємося з нього із пом'ятими боками й порваним одягом».

Може виникнути питання: що ж його робити, аби подарунки, зроблені від щирого серця, приносили радість, а не прикрість? А сущу дрібницю! Просто перед тим, як щось дарувати, трохи подумати. І, ще краще, ретельно все вивчити. І розрахувати.

Ну, бодай розпитати, який номер взуття носить той, кому ви збираєтеся подарувати туфлі.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Заявка на запчастини...

...і запчастини до заявки.

Редакція підготувала чергову серію карикатур для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів і відділень «Сільгосптехніки». Подаємо кілька карикатур з цієї серії.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Як у поле — Анцю в боці коле.
Як до танцю, — вже не коле Анцю.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Звідкіля ти взяла, що нам кормів прибавиться?
— А он бачиш, завфермою двох своїх кабанів на ринок везе.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Дивись, що ти в темряві хапонув замість мішка. Добре, що старий не проснувся.

Мал. В. СОЛОНЬКА

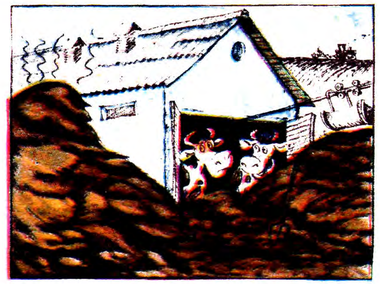

— У добрих господарів це б чудові оргдобрива були. А тут ні собі взяти, ні нам вийти.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Тю! Чого це він на господаря кинувся?
— Ти ж щодня п'яний приходив, а сьогодні він тебе вперше тверезим бачить.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

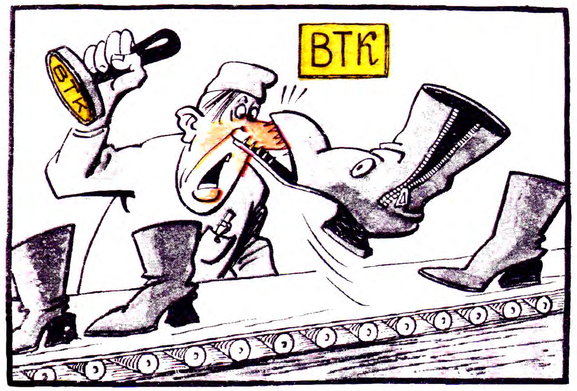

— Що ж це ти, шкарбан нещасний, уже своїх кусаєш!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Телеграфне Агентство Перця

СТАНОВИЩЕ ВИПРАВЛЕНО

ХМЕЛЬНИЦЬКА область (кор. ТАП). Молодь села Берездів Славутського району поскаржилася на те, що в них п'ять років споруджується Будинок культури, а на дверях старого клубу висить пудовий замок.

Як повідомили кореспондентові ТАП у Славутському райвиконкомі, керівництвом місцевих колгоспу і сільради вжито оперативних заходів. Пудовий замок з дверей старого клубу знято. Натомість придбано і повішено елегантний замочок з цифровим секретом.

ПОТРІБНІ ПАРАСОЛЬКИ!

ЧЕРНІГІВСЬКА область (від власкора ТАП). З настанням весни різко зріс попит на парасольки у селі Жуклі Корюківського району. І не тому, що без парасольки мешканці села бояться вийти на вулицю. Навпаки: без парасольки вони бояться увійти до свого клубу, в якому дах уже давно — наче решето.

ЗАПИТУЙ — ВІДПОВІДАЄМО

Молодь села Жовтневого Чаплинського району Херсонської області запитує штаб-квартиру ТАП: «Сім років тому в наше село завезли будматеріали для спорудження клубу, які невдовзі кудись щезли. І тепер — ні клубу, ні будматеріалів. Що нам робити?»

Старший радник по довгобудах штаб-квартири ТАП відповідає: «Чекати ще сім років, після чого повторити свій запит».

Страшне перо не в гусака...

«На сказ хворіють всі домашні тварини та дикі: вовки, лисиці, шакали, гризуни, а також і люди».

(З листа до редакції).

Надіслав В. ШКЛЯРУК.

«Оголошення
«1 березня з'явитись в сільську Раду для фотографування орденоносців війни, бути одітими з орденами до пояса».

Надіслав П. БАЛИНСЬКИЙ.

«Суд, порадившись на місці, ухвалив: клопотання задоволити, долучити до справи протокол зборів і громадського обвинувача».
(З протоколу).

Надіслав Анатолій НАГУЛА.

«...Дорогу в селі Орлик відремонтовано. Директора Орлицького РТП В. В. Ступаря, який винний у цьому, попереджено».
(З газети).

Надіслав Анатолій БАЛА.

http://perec-ua. livejournal.com

Олесь ЖОЛДАК

КОМАРІАДА

ПАРОДІЇ

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ

Побралися на березі Севану
Старий моцак і цокотуха-джан.*
Гостей було з усього Єревана,
Кубрячили «три зірочки» й шампан.

Він уподобав був свою кохану,
За чорнобрів'я і солодкий стан.
Тепер сидів, од рану і до рану
*На лаваші самому... О, яман!..***

Недовго викомарював із нею,
Упав, слабий, зійшовши з апогею,
У хвилеграй Севану без сліда.

Вона ж забула моцака-сірому.
Лише зурна тепер зурнить по ньому,
Та жебонить журливо джур-вода...

* Моцак — комар (вірм.).
** Яман — горе (вірм.).

Ой, що ж то за шум учинився,
Що комар та й на мусі оженився...
З народної пісні.

Борис ОЛІЙНИК

Во врем'я оно усьому приходу
Святий отець на белебні прорік:
«Да не усохне первокорінь роду,
Живи, комарю, з мухою повік!..»

Вона ж не бралась за холодну воду,
Понеже ледащиці мала вид.
І гороп'ах в генетичнім коді
Уже не міг утвердити свій рід.

Отож помислив: бути чи не бути?
Урізав дуба поблизу Славути,
Почив у бозі, немощен і плох...

І розійшовся поголос народний:
«Козак тоді на всяке діло годний,
Коли йому пракорінь не усох!..»

Микола УПЕНИК

В Донбасі жила собі муха,
Чорнюща, мов дядько-шахтар.
І от закохався по вуха
У неї звичайний комар.

Побралася з ним цокотуха,
Та чхала на власну сім'ю,
І кинув старий одчаюха
Невдалу дружину свою.

За їжу сухар мав і воду.
Трагічно в нельотну погоду
Загинув, розбивши кістяк.

Похований він при дорозі,
А пісню про нього і досі
Виконує кожен співак.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **У № 3 журналу в розділі «Друже Перче!» було надруковано листа про те, як будівельники Чуднівського міжколгоспбуду при будівництві молочнотоварного комплексу у колгоспі «40-річчя Жовтня» так халтурно наслали підлогу, що вона одразу ж після здачі комплексу стала провалюватись.**

Як повідомив редакції голова правління Житомирського облміжколгоспбуду В. Н. Луценко, підлогу на комплексі перестелено.

◆ **Жителька райцентру Краснопілля Н. Полякова здала в ремонт на Краснопільський райпобуткомбінат пральну машину «Донбас». Здала ще у червні місяці 1981 року. А одержати звідти досі не може, бо машину там десь поділи і ніяк не знайдуть. Написала тоді Полякова листа до редакції, якого й було вміщено у № 2 журналу за 1984 рік.**

Після виступу Перця виконуючий обов'язки начальника Сумського обласного управління побутового обслуговування Ю. Д. Балюк повідомив, що перед Н. Поляковою вибачилися і повернули гроші — вартість загубленої пральної машини.

◆ **Мешканці села Бузівка (Дніпропетровщина) надіслали Перцеві листа про те, що вуличне освітлення у них давно вийшло з ладу, а керівники села не хочуть подбати про його ремонт.**

Голова Магдалинівського райвиконкому Л. К. Ворона повідомив редакції, що пошкодження ліквідовано, і тепер усі вулиці села вночі освітлюються.

◆ **Про те, що у селі Руднівка (Сумський район) ніяк не закінчать будівництво нового сільмагу, писалося в одному з листів, що надійшов до редакції.**

Заступник голови правління Укоопспілки М. С. Тимчина повідомив, що будівництво згаданого магазину повністю завершено, і нині він щоденно працює.

◆ **У листі до редакції мешканці села Хащів (Львівщина) писали про те, що через аварійний стан дороги до них перестав курсувати автобус із райцентру Турка.**

Після втручання в цю справу Перця дорогу капітально відремонтовано, і автобуси за маршрутом Турка — Хащів курсують тепер регулярно.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 10 (1172)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.04.84. Підписано до друку 07.05.84. БФ 06653. Формат видання 70 × 108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 4,1 обл.-вид. арк. 14 умовн. фарб.-відб. Тираж 2 329 000 прим. Зам. 02061.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

perec-ua.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. ШИРЯЄВА

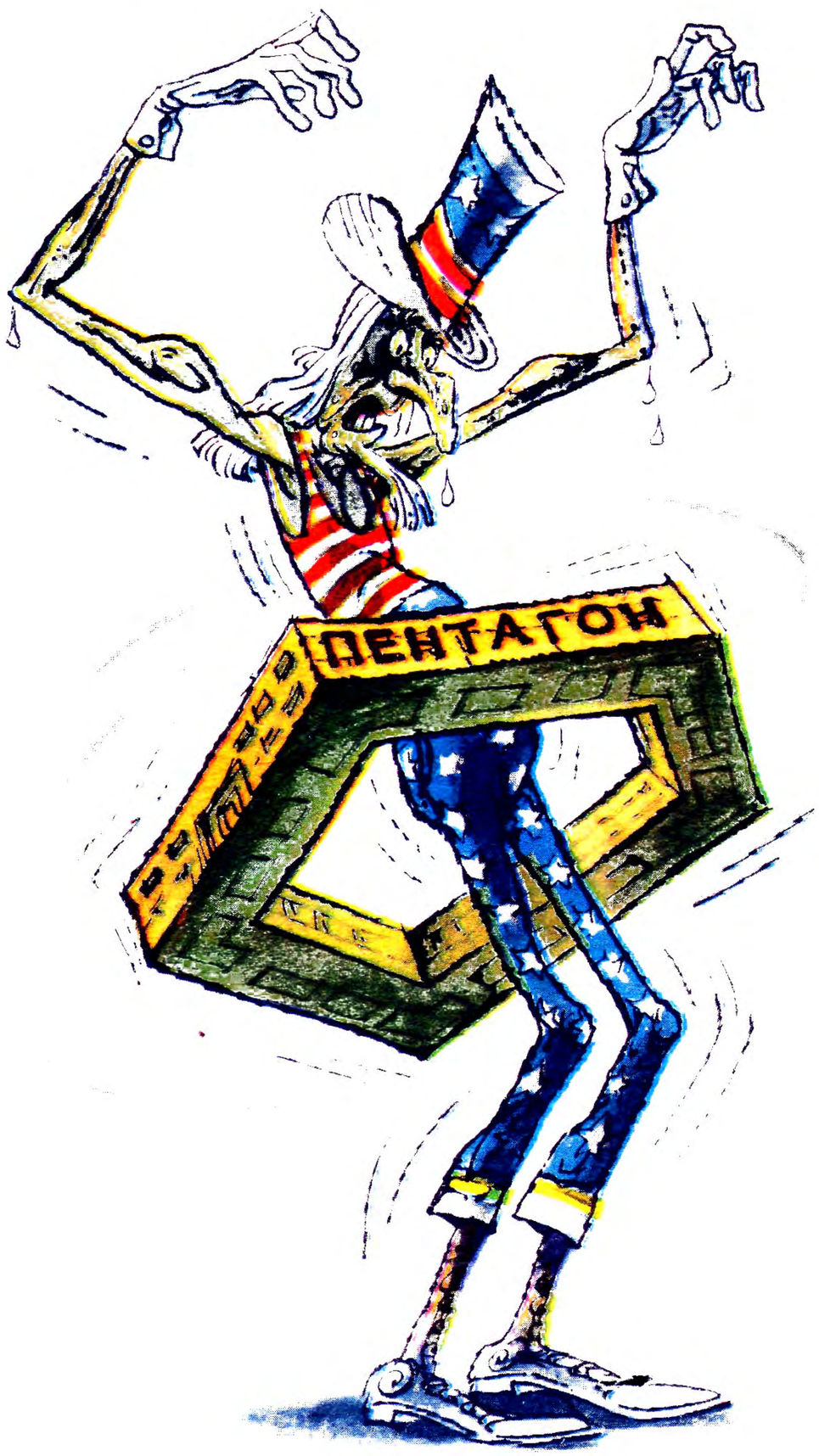

— Від цього обруча я, здається, вже добряче схуд.

Мал. Г. МУШКАЄВА

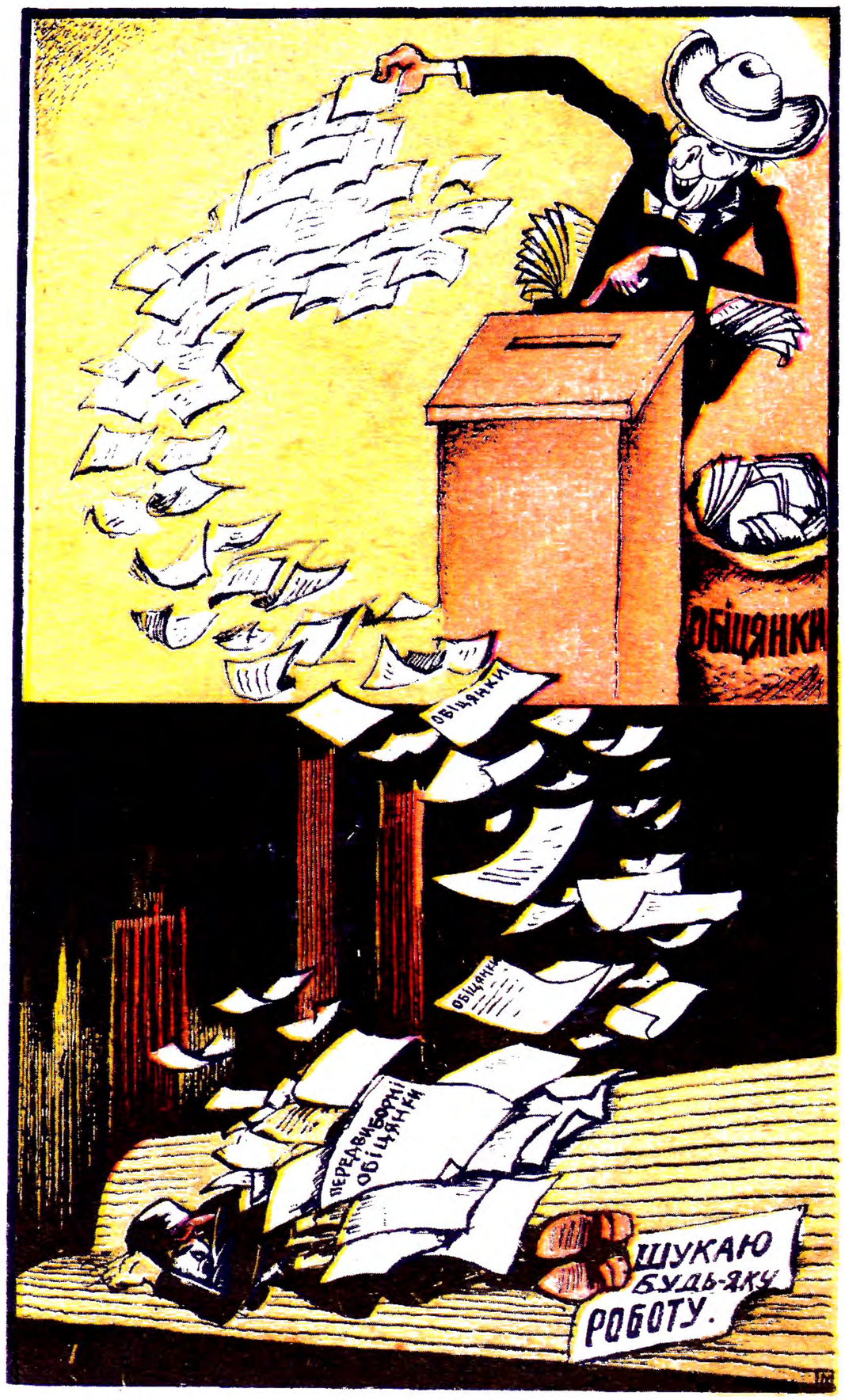

Чого варті передвиборні обіцянки.

ІНОЗЕМНА САТИРА

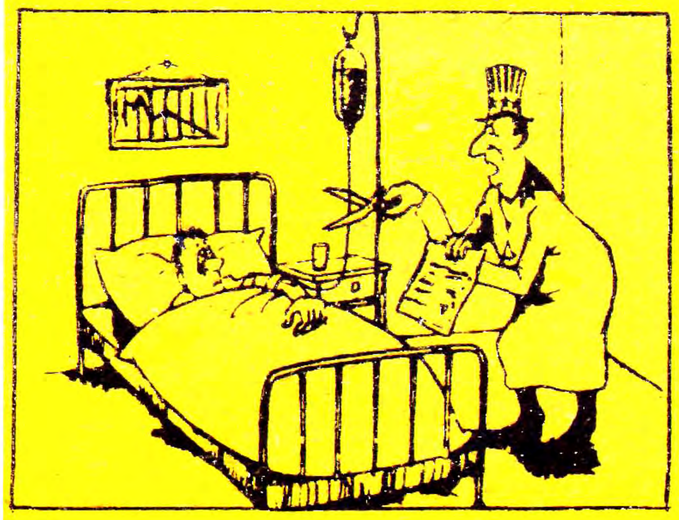

— Пацієнте, так ви можете чи не можете оплатити рахунок за лікування!

«Дейлі уорлд», Нью-Йорк.

— Погляньте на мене, і ви зрозумієте, що я — єдиний із кандидатів, котрому вдалося тверезо глянути на проблеми, що стоять перед нами.

«Нью-йоркер».

Рейган — представникові преси:

— Він добився великого прогресу в царині прав людини. Сьогодні з самого ранку він ще нікого не вбив.

«Чікаго сан таймс».